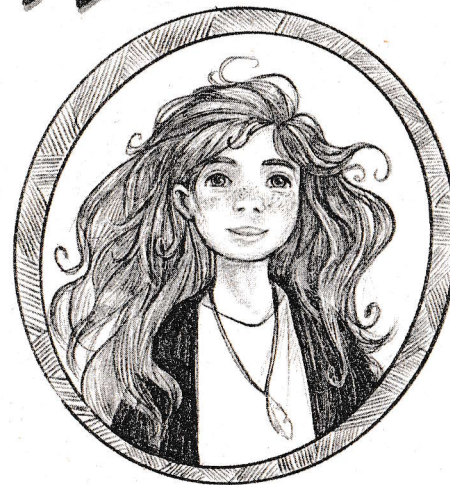

LBRIS

We know
books

Sabine Bohlmann

O FATĂ
PE
NUME
Willow

cu ilustrații de Simona Ceccarelli

Traducere din limba germană de Iulian Bocai

MA
PANDORA
IVI

Cheia-ți deschide câte-o ușă
Spre-o lume mai desăvârșită
Se întâmplă însă câteodată
S-alegi și cheia cea greșită;
Dar de ești sigură, alege,
Alege însă cu răbdare,
Căci fiecare cheie-i nouă
Și-i diferită fiecare.

Willow și-a lipit nasul de fereastră. Ploua cu găleata și nu vedea decât cu mare greutate liziera pădurii care mărginea grădina casei.

— Ce să fac eu cu o pădure? s-a întrebat în șoaptă.

Chiar atunci, un strop de apă i-a căzut pe frunte.
A ridicat privirea.

— O scurgere, grozav, s-a plâns când a văzut tavanul ud.

— Willow! a auzit vocea tatălui strigând-o din sufragerie. Vii odată?

Willow s-a desprins fără chef de la fereastră și-a coborât încet treptele.

Tatăl ei stătea între nenumărate bagaje de călătorie și se scărpinga nedumerit în cap.

— Nu vrei să mă ajuți puțin, Willow?

— Ce vrei să fac, tată?

— Să mă ajuți să despachetez, de pildă?

— Are rost?

— Are rost, Pieps, fiindcă vom rămâne aici.

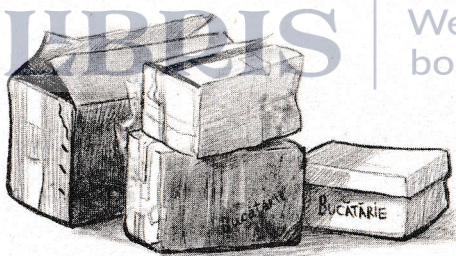
— Asta ai spus și-n ultimele cinci orașe. Și nici n-am despachetat bine că a trebuit să împachetăm la loc și să plecăm.

— Nu exagera. În Singapore am stat doi ani.

— Unul!

— Doi!

— A fost unul, sunt sigură, fiindcă de Anul Nou mi-ai cumpărat un lam-pion și apoi mi-ai promis înainte de

culcare că la următorul Revelion o să-l aprindem și-o să-l lăsăm să zboare. Dar n-am rămas acolo suficient timp.

— O, a spus tatăl și s-a gândit mai bine. Mie mi s-au părut doi.

— Asta pentru că acolo nu erau anotimpuri și era mereu cald.

— În fine, sigur am stat măcar un an.

Willow și-a dat ochii peste cap.

— Pieps, eu trebuie să mă duc unde am de lucru. Iar munca mea e acum aici și, de fapt, casa asta am primit-o moștenire. De-asta o să rămânem sigur multă vreme aici. Pot să lucrez de-acasă și poate că în sfârșit o să mă apuc să-mi scriu cartea. O să fie un bestseller, o să ne îmbogățim și o să fim fericiți până la adânci bătrâneți.

Willow a căscat. A îngenuncheat lângă o valiză, a scos niște cărți din ea și le-a pus fără chef pe raft.

— Picură apă prin tavanul din camera mea. Plouă în casă! a spus ea.

— O, a răspuns tatăl ei din nou.

— Asta e tot ce ai de spus, tata? Numai „O“?

Willow l-a privit întrebătoare.

— Mă ocup de asta, promit.

— Așa cum o să te ocupi și de igrasia de pe tavan, de mirosul stătut din pivniță, de păianjenii din cămară, de scândurile podelei din holul de la intrare, de întreprătoarele de la parter care nu merg, de rezervorul stricat de la toaletă, de robinetul din care curge doar apă maronie...

— Da, o să le repar pe toate mai repede decât ai zice tu „plăcintă cu afine și cremă în cornet de înghețată“.

— Tată, tu ai două mâini stângi și toate ciocanele și cuiele de pe lume sunt dușmanii tăi.

— Willow, draga mea, de-acum încolo totul o să fie altfel, fiindcă o să rezolv totul cu mâinile astea două. N-o să las niciun meșter nepriceput să treacă pragul casei ăsteia. O să vină Supertata!

Tatăl lui Willow s-a urcat cu amândouă picioarele pe un cufăr, a ridicat pumnul către tavan și a început să fredoneze genericul de la Superman.

Willow a râs, deși n-ar fi vrut.

— Chiar așa. Tații sunt adevărații supereroi. Fac spaghettile să dea în foc, nu știu să cârpească pantaloni și-și pot face copiii să zboare.

A ridicat-o pe Willow în aer și-a rotit-o.

Willow a chicotit. Era deja prea mare, la cei unsprezece ani ai săi, ca să se mai lase învârtită de tatăl ei, dar tot îi plăcea. Apoi a așezat-o cu picioarele pe picioarele lui.

— Și supereroii tătici pot să și danseze! Nimeni nu dansează mai bine decât Supertata. Pot să vă invit la dans? Dansăm dansul bătăturilor. Tu stai pe bătăturile mele și totuși nu ne descurcăm rău deloc.

Au dansat între cutiile de carton și tatăl lui Willow a încercat să facă o față serioasă de dansator. Willow l-a imitat.

— Juriul acordă nota zece pentru Dansul Bătăturilor. Au dansat Adam Flynn, zis și Supertata, și fetița lui drăguță, Willow Flynn, zisă și Pieps.

Râzând, s-au împiedicat amândoi de un teanc de cărți și-au căzut într-o grămadă de haine de iarnă care fuseseră deja despachetate și pe care nu le băgaseră încă în dulap.

Adam Flynn și-a mângâiat fica cu iubire pe cap și-a sărutat-o.

— Îmi ești așa de dragă, Pieps. Și-o să vezi că va fi bine aici. Ne putem așeza în sfârșit la casa noastră.

Willow a oftat.

— Casa asta e foarte veche, tati.

— Dar e a noastră și tu ai trăit aici câțiva ani, când erai mică. Chiar nu-ți mai aduci aminte nimic? Ți-a plăcut aici.

Willow s-a uitat în jur. A încercat să găsească o amintire care era îngropată undeva adânc în memoria ei. Poate că era ca atunci când încerci să-ți amintești un cântec. Un cântec pe care l-ai auzit cine știe când și care stă încă ascuns într-un sertar al memoriei. Și când deschizi sertarul care trebuie, începi să-l fredonezi. Deși niciodată nu știi exact de ce. Dar cunoști fiecare notă și fiecare strofă. Numai că Willow nu găsea niciun sertar în care să fi ascuns amintirea casei ăsteia.

— Și ai moștenit și-o pădure. Câte puștoaice de unșpe ani care să aibă o pădure mai cunoști?

— Grozav, a mormăit Willow, dându-și o șuviță de păr din față. Sunt pădurar? Sau Rumpelstiltskin'?

1. Personaj dintr-un basm eponim al fraților Grimm care trăiește izolat în pădure (n.tr.).

De ce-aș avea nevoie de o pădure? Să mă apuc să tai copaci? Sau să mă joc de-a Hänsel și Gretel?

Adam Flynn a oftat.

— Știi ce? Tocmai ți-am găsit cizmele de cauciuc în lada asta.

A scos cizmele ei roșii cu buline albe.

— Așa, și? a întrebat ea și s-a uitat nedumerită la tatăl ei.

— Du-te afară și plimbă-te prin pădurea care-ți aparține.

— Dar plouă!

— E doar apă. Și deși recunosc că ești foarte dulce, nu ești făcută din zahăr și n-o să te topești.

— Și dacă mă rătăcesc?

Adam Flynn a ezitat.

— Asta nu era replica mea? Pădurea nu e chiar așa de mare. E mai degrabă o pădurice și tu alergai prin ea de când aveai trei ani. Așa că șterge-o! i-a spus tatăl ei, adăugând cu voce schimbată: Dar nu te abate de pe cărare și nu vorbi cu lupul cel rău!

— Bine, bunico! a spus Willow rânjind.

Și-a pus pelerina de ploaie, a încălțat cizmele de gumă și a ieșit în grădină. Tot era mai bine decât să despacheteze bagaje.

Vremea nu părea grozavă. Umezeală și

frig. Și pentru că era sfârșitul lui mai, era prea multă umezeală și prea mult frig. Dar era vacanța de Paște, așa că Willow avea câteva săptămâni la dispoziție să se obișnuiască cu noua casă, noul oraș și toate lucrurile care erau noi. Și-a ridicat umerii ca să se apere de frig, le-a aruncat o privire neprietenoasă norilor de ploaie și a luat-o spre pădure.

Da, moștenise o pădure. De la mătușa Alwina, care murise. E frumos să moștenești lucruri; în schimb, nu e frumos că cineva trebuie mai întâi să moară ca să le poți moșteni. Willow a încercat să-și amintească chipul mătușii Alwina. Tatăl îi povestise că ea și Alwina se iubiseră foarte mult și-și semănau. Pe-atunci Willow era doar o copilă. Dar nu-i venea în minte decât o poză cu ea pe care o ținuseră pe comodă în ultima casă în care stătuseră. Era o femeie prietenoasă. Păr alb și foarte lung. Niște haine maronii și largi, care-i aduceau aminte parcă de hainele din Evul Mediu. Avea multe lăntișoare la gât. De unul atârna o pană, de altul, o amuletă cu o spirală. Avea un câine cu ea, care semăna cu un lup. De câte ori nu stătuse în fața fotografiei și se întrebese ce-o fi fost cu femeia aia. Era sigură că mătușa Alwina nu fusese o mătușă obișnuită. Iar tatăl refuza să-i vorbească despre ea de câte ori îl întreba, ceea ce i se părea și mai ciudat. Se prefăcea că are multe de făcut. Iar acum mătușa murise. Tatăl moștenise casa veche, iar fata lui, Willow, păduricea.

S-a uitat sus, la copaci, care erau așa de înalți, că i se părea c-ar fi putut atinge cerul dacă s-ar fi urcat până în vârful lor.

— Unde-o fi intrarea? s-a întrebat ea.

Printre copaci crescuseră atâtea tufișuri și iarbă înaltă și căzuseră atâtea crengi, că nu se vedea nicio alee. Dar chiar atunci i-a apărut în față o cărare.

— Ciudat! a șoptit ea. Poate că n-am văzut-o prima oară.

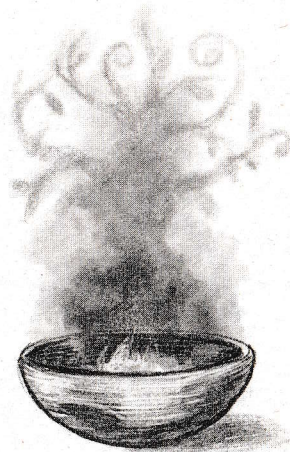
Apoi a intrat în pădure. Pădurea ei. Auzea ploaia, dar coroanele copacilor se întrepătrundeau ca țiglele unui acoperiș deasupra capului fetei și nu mai ajungeau decât puțin stropi până jos. Willow a tras aer în piept. Mirosea minunat. A mușchi și a scoarță de copac și ciuperci. Mirosul a umplut-o din cap până-n picioare. I-a coborât până în inimă; de multă vreme nu se mai simțise atât de în siguranță și de lipsită de griji. A închis ochii.

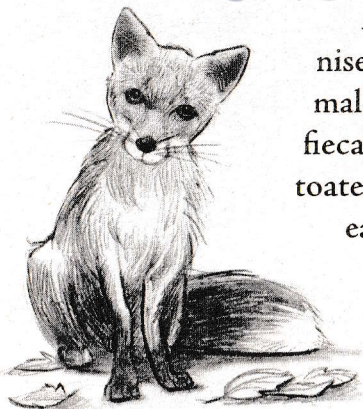
Și-atunci a văzut cu ochii minții o mână de femeie bătrână care ținea în ea mâna unui copil, așezând-o ușor pe scoarța unui copac. A văzut și-un câine-lup, cu care fata se plimba prin pădure. Mâna ei în blana lui. A văzut un castron mic fiind vărsat în foc. Fumul focului părea să formeze imagini în aer. Păsări, un copac, o spirală care se învâрте. Imaginile au devenit atât de intense, atât de reale, că Willow aproape c-a rămas cu răsuflarea tăiată.

Inima a început să-i bată mai repede și și-a deschis brusc ochii. Părea să se fi mișcat ceva în fața ei. Crengile tremurau. A înghițit în gol. Dintr-odată, pădurea i s-a părut înfricoșătoare. Dar în același timp se simțea atrasă ca prin magie în hățiș. O parte din ea voia să se întoarcă în fugă acasă, dar o altă parte o împingea, pas cu pas, și mai adânc spre inima pădurii. A tras cu urechea. Cât de tăcut era totul. În afară de ploaie, care părea foarte departe și de propriii pași, nu auzea nimic. Apoi s-a auzit din nou un foșnet. Venea de aproape.

Willow a rămas locului, înlemnită. Și-a ținut privirea asupra tufișurilor. Crengile se mișcau. Fata a făcut câțiva pași în spate. Atunci a văzut-o. O vulpe a ieșit din tufișuri. Se uita direct în ochii fetei. Nu îndrăznea să se miște. Dar i-a susținut privirea. Inima îi bătea cu putere. Apoi vulpea a dat din cap de parcă și-ar fi luat rămas-bun și a dispărut. Lui Willow i-ar fi plăcut s-o privească mai mult, dar nu se mai vedea. Oare erau periculoase vulpile? Nu simțise niciun fel de teamă. Fusese vrăjită de frumusețea animalului. Avea blana roșie, moale și strălucitoare și fusese cât pe-aci să întindă mâna după ea și s-o mângâie.

Acum înțelesese mai bine. Moștenise nu doar pădurea, ci și toate animalele care trăiau în ea. Toate florile, fiecare creangă, fiecare frunzuliță, toate erau ale ei. Și vulpea la fel. Și ea făcea parte din pădure. Avea o vulpe. Și cine știe ce alte animale mai avea.

Willow și-a pus mâna pe scoarța unui copac din apropiere.

— Am o pădure, a șoptit ca pentru sine. Am o pădure! a strigat ea dintr-odată și-a început să sară, râzând, peste rădăcini și crengile căzute.

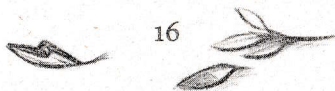
Apoi și-a înălțat din nou privirea, a ridicat brațele în lături și a început să se învârtă în loc. Tot mai repede și tot mai mult, până când a amețit și a căzut pe solul moale al pădurii.

A strigat spre vârfurile copacilor:

— Salut, pădure! Eu sunt Willow. Și cred că o să ne distrăm teribil împreună.

Când s-a întors acasă, tatăl era la parter, înconjurat de bagaje. Răsfoia un album cu fotografii. Își acoperise ochii cu o mână.

Willow a pășit înspre el și l-a îmbrățișat. Știa bine la ce fotografii se uită.

Tatăl a ridicat capul. Nici măcar nu băgase de seamă că fata intrase în casă.

— Iar mi-am amintit, Pieps. De parcă încă ar mai trăi în casa asta. O văd în fiecare colț, o văd peste tot. O aud fredonându-și melodiile și cântând.

Willow a deschis ochii. A încercat și ea să simtă prezența mamei. Dar nu putea. Era prea mică atunci când mama ei avusese un accident și murise. Tatăl nu mai vruse să locuiască în casa în care toate lucrurile îi aduceau aminte de soția lui. Acum se întorseseră și nu se așteptase ca toate amintirile să-i revină. Lui Willow i se părea, din contră, că n-avea niciun fel de amintiri din primii ani de viață.

L-a strâns drăgăstos pe tatăl ei în brațe.

— Dar e frumos. E frumos că încă mai e pe undeva. Aici, în casă. Ar fi fost mult mai trist dacă ar fi plecat de tot, a încercat Willow să-l aline pe tatăl ei.

El a râs.

— Ai dreptate. Și atâta vreme cât n-o s-o uităm, o să trăiască nu doar în casă, ci și în inimile noastre.

Willow a dat ușor din cap. Oricât ar fi fost de urât, nu mai putea să-și amintească de maică-sa deloc. Dar prefera să nu i-o spună tatălui.

